

ПРОЛОГ

Лань схилилася на коліна перед своїми безсмертними володарями, уявляючи, яким було б відчуття, вирви вона їхні горлянки.

Її шию важким кільцем оповивав холодний срібний торквес. Хай як дивно, та він ніколи не нагрівався від контакту зі шкірою. Ніби загублені життя, символом яких він був, прагнули, щоб і вона повсякчас відчувала крижаний доторк смерті.

Комірець мундира страхововка прикрашав срібний дротик — нагорода за придушене в Мідґарді повстання. Лідія вже стільки цих дротиків заслужила, що ті не вмщалися на її імперському мундирі. Їх вистачило б, щоб виготовити з них цей торквес.

Чи здогадувався хоч хтось у цій залі, чим насправді була та краса?

Нашийник. Із золотим повідцем, що тягнувся прямісінько до чудовиськ перед нею.

А чи замислювалися ті чудовиська хоч на мить, що, сидячи біля їхніх ніг, ця покірنا тваринка уявляє, як смакує їхня кров?

Проте тут вона мусила схилитися, допоки дозволять підвестися. Як схилився весь світ, покірно чекаючи, доки шестеро астері висмокчуть його до останньої краплини, лишивши спустошену оболонку догнивати в порожнечі космосу.

Персонал Вічного Палацу відмив кров з лискучої кришталевої підлоги під її колінами. У стерильному повітрі не відчувалося

знайомого мідного присмаку, і на жодній з колон, що тягнулися рядами обабіч зали, не лишилося й одної червоної краплини. Ніби два дні тому нічого й не сталося.

Але Лідія Сервос тамувала себе, забороняючи пірнати в думки про минулі події. Не тут, коли навколо вороги, а обіч схилився на коліна Поллукс, приклавши одне блискуче крило до її литки. За інших обставин це слугувало б виразом підтримки, згуртованості.

Та від Поллукса, Молота, такий жест означав лише владність.

Лідія зосередилася, викинувши з голови все зайве. Байдужий погляд, байдуже серце — жодної емоції. Вона поглянула на двох фейських королів, які саме виступали на свій захист.

— Мій покійний син діяв із власної волі, — з блідим мов смерть лицем промовив Морвен, король аваленських фейрі. Високий, чорнявий, вбраний у все чорне, однак на обличчі ані натяку на скорботу. — Якби я дізнався про зраду Кормака, придушив би його сам.

Лідія зиркнула на паразитів, що зручно вмостилися на кришталевих тронах.

Ховаючись, як і завжди, в тілі юного фейця, Рігелус підпертендітне підборіддя кулаком.

— Чесно кажучи, важко повірити, ніби ти геть нічого не знав про діяльність сина, з огляду на те, як пильно контролював кожен його крок.

Над широкими плечима Морвена вирували тіні, ковзаючи по його лускатих обладунках.

— Хлопчака змалечку був зухвалої вдачі. Я гадав, що вже давно це з нього вибив.

— Гадав, та не вгадав, — глузливо зауважив Геспер, Вечірня Зоря. Будучи в тілі білявої німфи, він постукував довгими тонкими пальцями по блискучому підлокітнику свого трону. — І ми можемо лиш припустити, що його віроломство коренилося в прогнилій землі вашого королівського дому. Дому, котрий заслуговує на покарання.

Лань знала короля Морвена не один десяток років, але вперше побачила, як він припнув язика. Не маючи іншого вибору, він відповів на вчорашній виклик астері, та навряд його потішило нагадування, що власна автономія — тільки ілюзія, хай навіть на туманному острові Авален. Глибоко в душі вона цим

насолоджувалася: пихатий феєць, рот якого не стулявся на кожній імперській зустрічі, раптом зважує кожне своє слово. Розуміючи при тому, що воно може бути останнім.

Морвен прогарчав:

— Я уявлення не мав ані про те, чим займався мій син, ані про його легкодухе серце. Присягаюся золотим луком Богині Місяця. — Його голос сповнився неабиякої люті. — Я засуджую все, за що боровся Кормак і ким він був. Ні могили, ні гідного поховання йому не буде. Жоден корабель не доставить його тіла до Літніх Земель. Я подбаю, щоб його ім'я стерли з усіх записів мого дому.

На мить Лідія дозволила собі дрібку жалю до агента Офіону. До фейського принца з Авалена, який віддав усе, аби знищити істот, перед якими вона стояла.

І вона теж віддала. Та й досі готова була віддати. Все.

Поляриссима, Полярна Зоря, будучи в тілі білокрилої темношкірої янголиці, протяжно мовила:

— Жоден корабель не доставить тіла Кормака до Літніх Земель, бо хлопчина згорів дотла. І нас намагався забрати з собою. — Поляриссима видала тихий презирливий смішок, який, мов пазурами, роздирав Лідії шкіру. — Ніби це під силу жалюгідному вогню.

Морвен мовчав. Він запропонував уже все, що міг, хіба навколішки не благов. Хоч і цього відкидати ніяк не можна, проте наразі король фейрі тримав голову високо піднятою.

За легендою, навіть астері не могли пробитися крізь тумани, що окутували Авален, та Лідія не чула, щоб хоч раз перевіряли цю теорію. Либонь, саме тому Морвен і прибув — аби не дати астері приводу засумніватися в правдивості легенди.

Якби навколо Авалена й справді існувала якась давня сила, здатна стати астері на заваді, то задля збереження такої таємниці не соромно плазувати й принижуватися перед ними.

Рігелус закинув одну ногу на іншу. Лідія бачила, як з такою самою недбалістю Яскрава Десниця наказував страчувати цілі родини.

— А ти, Ейнаре? Що можеш сказати про свого сина?

— Клятий зрадник, — прогарчав Поллукс, стоячи на колінах обіч Лідії. Його крило досі владно спочивало на її нозі. Ніби демонструючи, що Лідія цілком й повністю належить йому.

Король Осені проігнорував їдкий випад Молота. Як ігнорував всіх, окрім Рігелуса, якому рішуче відповів:

— Рунн від народження був некерований. Я робив усе, що міг, аби приборкати його. Та не сумніваюся, що до цієї справи він долучився лише завдяки хитрим маніпуляціям своєї сестри.

Лідія силкувалася не стискати пальців, хай як їм кортіло зібратися в кулак. Вгамувала серцебиття до звичного, настільки повільного ритму, що навіть пильне вухо ваніра нічого не запідозрило б.

— Намагаєшся врятувати одну дитину ціною іншої? — запитав Рігелус, криво посміхнувшись. — Що ти за батько такий, Ейнаре?

— Ані Брайс Квінлан, ані Рунн Данаан більше не мають права називатися моїми дітьми.

Рігелус схилив голову набік, його коротке темне волосся зблиснуло в сяйві кришталевої зали.

— Я гадав, вона взяла собі ім'я Брайс Данаан. Чи ти позбавив її королівського статусу?

На щоці Короля Осені сіпнувся м'яз.

— Я ще не вирішив, яке покарання на неї чекатиме.

Поллукс зашурхотів крилами, але голови не підвів, прогарчавши до Короля Осені:

— Коли я дістануся до твоєї бісової доньки, ти радітимеш, що відрікся від неї. За скоєне з Гарпією вона отримає вдсятеро більше.

— Спершу знайди її, — холодно кинув Король Осені. На думку Лідії, Ейнар Данаан був серед тієї нечисленної когорти фейрі в Мідгарді, хто міг відверто насміхатися над таким могутнім янголом як Молот. Бурштинові очі короля фейрі, такі схожі на очі його доньки, звелися до астері. — Ваші містики вже з'ясували, де вона є?

— А де зараз твій син, тобі не цікаво? — лукаво посміхнувшись, запитала Октарта, Південна Зірка.

— Де зараз Рунн, я знаю, — незворушно відказав Король Осені. — Він заслужив там бути. — Потім повернувся до Лідії, яка стояла навколішках, й окинув її холодним поглядом. — Сподіваюся, ти вичавиш з нього всі відповіді, до найдрібніших деталей.

Лідія витримала його погляд, її обличчя було, мов камінь, мов лід, мов сама смерть.

Погляд Короля Осені ковзнув по сріблястому торквесу на її горлі, і на його губах промайнула ледь помітна схвальна